

Tóth Imre

Szingularitás

Idén először nem állított karácsonyfát.
A karácsony nem a fáról szól, gondolta.
Tizenhat évesen elolvasta a Bibliát, és titokban keresztény lett.
Akkor tudta meg, hogy a szülei beavatottak voltak.
Kinézett az ablakon, az utcán hosszú kocsisor, az égből koszos hó esik.
Éjszaka nagy üstökben főzték az égben, és most ledobták,
mint Hollandiában az ejtóernyősöket.
Kétezer év után született újjá, de talán nem hiába.
A vonaton félrevonja valaki, ügynökökről beszél.
A semminek is lehet virága.

Mostantól nyugdíjra nem gyűjt

173

Mostantól nyugdíjra nem gyűjtök, hiszen van, ami
ellen a pénz nem véd, sem az orvosi maszk.
Kezd valóra válni a jóslat – kisgyermekként hallottam
először, mikor az állólámpa fényénél nagyanyám suttogetta,
amit biztos nem a templomban hallott, mert papoknak rettenetes.
Egyszer engem is elvitt, nem tudta, hogy én már születésem előtt
elköteleződtem, hogy kinek, nem tudhatja embernek fia.
Egyszer apámmal néztük a meccset, még nagy betegsége előtt –
azt mondta, minket minden korban üldözni fognak, mert egy másik
helyről jöttünk. De egyszer meg fog fordulni az Idő.
A hírekben végre igazat mondanak, és nem törpe entitások fognak
uralkodni a szellem emberei fölött.
Mostantól nyugdíjra nem gyűjtök, lesz, ami lesz. Betöltöm ezredéves
küldetésem. Higgadtan hallgatom a híreket, felkészülök a visszaútra